

Inimene.

See salmik fisa-
dab eneses minu,
kui Buddha usu-
lise, looduse filo-
sofiat inimese elu
ja olemise kohta,
ja läheb ristiusu
teoriast täiesti
lahku.

Olen sugu poolest
Soomlane, usu poolest
Buddhalane, wõin mtt-
mesuguseid imetegusid
ilmas korda saata.

I.

Wõin 40 päewa ja
ööd ilma söömata ela-
da, seal juures laulda
ning rõõmus olla.

II.

Wõin 12 tundi ühe-
jutiga jooksta, jee on
ligi 200 wersta päewas.

III.

Wõin elawaid kolera
bakteriaid supi lusika
täie alla neelata, ilma,
et mul seal juures mi-
dagit häda oleks.

IV.

Tunnistan ennast
täiesti juremataks ja
saan määrata ae-
gabeni siin maa peal
elama.

Teosof
Karl A. M. Tennisson

flind. 8. augustil 1883. a. Paala_jõe kaldal,
Siivimaal.

Inimene.

Mis olen mina inime —
Kas wesi, õhk, aur, kiwike,
Metall, gaas, eeter, muld, loom, taim,
Wõi jumal, kurat, luule-waim?

Kõik need ma olen, ja muud weel; —
Sel üürisefel eluteel
Ma palju hingam, sõõn ja joon
Ming ümbrust oma ohwriks toon.

Ma ahmin taimi, elajaid, —
Mineid surnuid ja elawaid.
Ma imen gaasi, eetert ka —
Teadmisega ja teadmata.

Kõik, mida minu ümbruses
On wähesti wõi külluses,
Ma enesesse ahmitsen,
Ja igat wiisi ahwitlen.

Ma olen sant ja kuningas,
Wirst, wali teija sundimas,
Ja igat-sugu waimud ka
Ma walan walmiks asjata.

Ma iseennast jumaldan,
Kuid igat narri kumardan;
Ma õnne järel igatsen,
Kuid endal piina, wiga teen.

Ma uurin terwet olemust,
Kuid omast elust, olekust
Ei tea ma mitte midagi,
Waid waatlen teiste wigasid.

Ma jumaldan töit südameit,
Mäen und ka aateist pühadest,
Kuid hullust teen ja õpetan,
Meeletult elu lõpetan.

Mu meeled õndsust ihkawad,
Kuid õiget õnne wiikawad!
Mu usk ja kumbed kõigest wäest
Kõõmivad edu elu käest.

Mii ollust sõõn ja tarwitan,
Ja temas elu walmistan.
Kuid elu igal pilgula
M'ust tungib wälja ilmasja.

Ei saa weel kõige erkjamaks
Ja minus, — ehk täis elawaks:
Kuid hakkab kehast kaduma,
Ja ümbrusesse ajuma.

Mii ei wõi hiiüda omaks
Ma ainust ihu osa ka,
Ehk ainust rakku kunagi
Mu sündimiseft surmani:

Seft mis on täia minassa —
See homme laial ilmassa,
Su miljonites lohtades
Kwinkwiljonides ofades.

Mis eila uitis ümbruses —
Mul täna mängib mõistuses,
Ja jumalab mind tocresti —
Kuid homme mind ei olegi.

Mis on siis tõeste inime?
Kas tundmuste keel=pillike,
Kus peal wiis kõla=keelekest,
Wiis märgu andjat meeletest?

Eht muutuwate olluste
Sõel; läbilaskja koluke,
Mis wäheneb ja suureneb
Ming igal pilgul uueneb.

Wõi on ta aine peegliksa,
Kus muutus kindlais reegliksa
Tõbb omal ette kujutab,
Ja tundmustega uhkustab.

Eht on ta elu lilleke;
Muutuste mängu titeke;
Maakera edu wõidu-lipp;
Wõitluse seedri ladwa-tipp?

Ta on kõik ja — ei midagi, —
Kuid olew ollus ikkagi,
Mis sure ega sünni ka,
Waid igawene üksinda.

Ta on kui paisu-järweke,
Kus wesi woolab järjeste
Suurde, ja nõndasamuti —
Ja woolab wälja alati.

On sellel wälja woolwal weel
Ees teisa tõlleid jooksu teel,
Siis uusi järwesid ta loob ;
Neid nagu lapsi ilmal toob.

On ees tal aga waba tee,
Siis woolab merde, rabasse,
Kus asuma jäeb kauaksa,
Wõi warsti ära aurab ka.

On paisu tamm eest lagunud,
Ja wesi ära walgunud,
Siis järele jääb oruke,
Kui mälestus weefogule.

Kuid selles orus lilled, puud
Siis wõiwad lüua elu uut,
Ja orgu, lagund tõlkesi
Ehtida põlwest põlweni.

Mii inimese fujussa
Küll künned aastad ujun ma,
Kuid italgi ei omanda
Ma misgi päris osa ka.

Need ained, millest alguses
Ma muna-rafu idu sees
Kooos seisin, läksid laiali
Kõik warsti ema weresse.

Miisama ahmis ahneste
Mu aineid emakojale ;
Mii kaua kui nad wälja aa's ; —
Kes teab, kus nad nüüd rändamas ?

Keist aineist, mis tõin ilmasse
Sündides, wiimne iwake
Kadus ju mõne päewaga
Mu ihust ära jäedwalta.

Ring nõnda ilma waheta
Ei in igal hea astmella
Ma omal uusi kehafi,
Ja loon neid ikka edasi.

Rust kohalt üles leiame
Mu ihu tunaeilase? —
Ta uitab mööda maad ja merd,
Loob taimi, mahla, loomi, werd.

Kõik lapsepõlwe kehaksed, —
Elusad, erksad, hellaksed, —
Nii suuremad kui vähemad, —
Kus nad kõik praegu rändawad?!

Nad asumas on päikses, kuus,
Ja mõnes taewakehas muus,
Kuid suuremalt jaolt ilma peal
Nad rändamas on siin ja seal.

Ja minu nüüdne ihuke,
Mis ise mõne pilgune,
Peab pärast igas asjassa
Weel kõikide eest wastama?!

Kuis mõiwad, luule-jumalad!
Kord hukka saada uskmataid,
Kui kätte igawikussa
Nad ei saaks ainust ihu ka?!

Kui mõni atom trillionid,
Ja mõni undezillionid
Muutustest läbi rändanud
Ja olemustes elanud,

Kuis mõib siis iga elu eest, —
Mis üleüldse edu sees
Nad jõid, — neid kõiki nuhelda, —
Seks aeg napp igawikus ka.

Mii kurtööd on awalik,
Igapene ning ajalik
Nuhklus, — sest nad on mõlemad
Teud meeletumad, jõledad.

Ei iseseiswalt ilalgi
Ei tööta ükski iwale,
Kuid kõigi muutus, edupüüd
Su pole üksikute süüd.

Kas on nüüd eba-eksjia
Ehk aine see süütegija, —
Ta ammu kehast kadunud,
Kui süüd saab kätte tasutud.

Mii karistuses karmisja
Dn ihu süüta martriksja,
Kui nuhtlust igal pilgula
Ei elu ise ilmuta.

Ekstiaid keelda, sundida
Me' wõime, ja ka juhtida;
Kuid karistajaks üksinda
Dn kõikus igas tükisja.

Ta tasub täielikulta
Kõik kätte järjelikulta
Igaale aine iwale,
Atomile, maailmale.

Kuid see ei ole karistus,
Waid armsa ema manitsus,
Mis meelitab last wõrdlema
Siin wastik tundmust õnnega.

Mii nuhtlust minu ihu ka
Ei kanna tulewikusja
Mu nüüdse aja aine eest,
Mis warsti kaob minu jeeft.

Waid ohtu, õnne temaga
Bean praegu läbi elama,
Ja igat temast tehtud süüid
On minu nuhtluselks ka nüüd.

Mii maitsen õnne, kannatan,
Ja erkjust, edu kaswatan
Ma elu ajal külluses,
Ja igal pool mu ümbruses.

Mis olen siis ma inime? —
Ma olen tuli pisuke,
Mis ollust kütab, ergutab,
Ja iseennast elustab.

Mii palju ollust suudan ma
Mu elus kütta kuumaks,
Et see kõik tungib edasi
Siin edu teed ta erkjasti.

Kuid iga oma iwaga
Täiuse poole mina ka
Siin tungin, kuni kätte saan
Eesmärgi, mida taga a'an.

Kui kehastusi on sel teel, —
Põhjatu palju alles eel.
Kuid seks on aeg ka liiga pikk:
Just täitsa terve igawik.

Ja meiegi maailmasa
Saab elu-pulmi pidada
Mu ollus aastamillionid, —
Kuid muid ilmu on billionid.

Mu ihu iga iwake
Must-tuhat lorida wirgaste
Päib läbi siin kõik loomad, puud
Ja kiivid kindlad, lehad muud.

Mii iga loom ja taimeke
On minu ihu ainele —
Ühelt ta edu=astmeks, —
Sest edu wältab waheta.

On siin mu ained elanud,
Kõik kujud läbi rändanud,
Ja olud kõige õndsamad, —
Siis teise ilma tõtwad nad.

Seal sünnib ka niisamuti, —
Sealt sõuawad kõik wahwasti
Nad kolmandasse ilmasse,
Ning nõnda ikka edasi.

Kui nad kõik ilmad läbi käind, —
Kõik maitsnud, tundnud, äranäin'd, —
Siis jõudwad wiimaks uhkeste
Jäädawasse täiusesse.

Mii igal pilgul ruttawad
Mu ihu seest must-tuhandad
Atomid igal kombella
Wälja, — ja nendes olen ma.

Kui minu iga otsassa,
Siis olen igas kohassa
Maailmas uutes kujudes,
Tundmustes, edu tujudes.

Kui ford maakera kadunud,
Siis olen ammu asunud
Ma teiste tähte elusse,
Ja aimamata edusse.

Siis wiimaks kõigis ilma des
Ma hiilgan edu ihkades,
Kõikides olemustes, ja,
Mis iial olemuses ja.

Kui kofku kõik need tundmused,
Undezilltoni sugused,
Kõik woolaks ühte kerasse,
Siis looks õndsuse mere see.

Kuid süügi pole jõudnud veel
Eesmärgile ma eluteel,
Waid täiusesse tungima
Sealt pean veel edu sunnita.

Mu atomid seal järjesti
Üksteise kannul tiiresti
Nii kaua ringi jõuavad
Kui algainesse jõuavad.

Kuid sealgi nad ei ühine,
Waid igauks neist endale
Siis otsib ertsa olluse
Ja walib uue koduise.

Nii wõin ma ühe korraga
Seal kwinkillionis kohassa
Maitseada tõsist täiust
Õndsuse wiimast wägewust.

Kõik jumalate jumalad
Ei annaks ühte tuhandad
Sest õnne iha osasse,
Mis mina maitsten ilmassa.

Kuid ilma õnn on tilgake
See ees, mis üksford minake
Seal täiuse ees kätte saan,
Kus on õndsuse okean.

See olen mina inime
Nüüd nõrk ja põdur, pisike,
Ja rikas waewast, wigadest,
Kuid lord suur, wägew igawest!

Karl N. M. Tennisson. 1911. a.

AR1-98-00932

Teadaannime.

Buddha usu waimulik
walitsus Indias

annab sellega teada, et Kõigefõrgema
lubaga

uus esimene Wenemaal
ehitawat

Buddha usu tempel

Peterburis asub,

Старая Деревня, Благо-
вѣщенская ул. д. № 11.